

nedves ködbe borul, arcát elöntik a könnyek. A gyerekek szájában megáll a falat. Csodálkozva nézik a síró asszonyt. Az szégyenlős mosollyal törölgeti szemét a zsebkendőjével s máris siet kifelé az ajtón.

Az élet fájdalma csordulhatott ki annak a boldog családi asztalnak a látán. Néhány könny hullott csupán. De micsoda „beszédes könnyek” voltak ezek.

•

– Odaadlak a rendőr bácsinak, ha rosszkodsz – szól rá az apa makrancos kisfiára az utcán, s közben cinkosan int a szemközt jövő szép szál rendőrnek.

A rendőr azonban – értelmes, nyílt arcú férfi – egyáltalán nem mosolyog vissza az apára, hanem megáll, és ezt mondja:

– Kérem, ne tessék velem ijesztgetni a gyereket. Én nagyon kedvelem a gyerekeket, és nem szeretném, ha félnének tőlem. Légy nyugodt, kisfiam – hajol le most a szájatató aprósághoz –, a rendőr bácsik nem bántják a gyerekeket. Ők csak a felnőtteket viszik el, ha rosszak. Adj szépen pacsit a bácsinak.

A kisfiú sete-sután nyújtja oda apró kacsóját. Most már ő is mosolyog cinkosan a rendőr bácsira.

•

– Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat – tanítják az első elemeiben a gyerekeket.

– Miért csak a felét? – kérdezi aggodalmaskodva egy kisleány.

1935. június 4., kedd, 7. old.

Pillanatképek

AGellérthegy Dunára néző meredek oldalán egyik kiugró sziklára fölön, a magasban két óriás betűt vésett valaki: R. J.

Levesszük kalapunkat az ismeretlen R. J. előtt, aki ebbe a veszedelmes, nyaktörő sziklafalba haláltmegvető bátorsággal órákon keresztül kaparhatta a kőbe nevének kezdőbetűit. A dicsőség szerelmese ő, a halhatatlanság

hőse. Életét kockáztatta azért, hogy nevének kezdőbetűi örökre megmaradjanak. A pápuáknál arról az emberről, aki valamely réven hírnévre tett szert, suttogva mondják a többiek, hogy „napjai meg vannak számlálva, nemsokára meg fog halni.” A dicsőségért, a hírért meg kell halni náluk. De hányan halnak meg nálunk is a pusztá hírnévéért és dicsőségért? R. J. bizonyára az életét kockáztatta érte.

Egy páva rikoltoz kétségbeesetten a két betű fölött a magasban. Telefonozni szeretnénk a tűzoltóknak, hogy siessenek tolólétrákkal, s szedjék le onnan a szerencsétlent. A páva nyilván öngyilkosságot akar elkövetni. Lenn ugyanis a földön hűtlen társa mesebeli legyezőjét kitárva begyeesen illeg, mutogatja magát másoknak, kacérkodik. Egyáltalán nem törődik boldogtalan párjával. Ebből tragédia lesz, akárki meglássa. Páva-tragédia. Örök tragédiája embereknek és páváknak egyaránt itt a földön.

•

Budán van egy kis vásárcsarnok. Nem nagy az egész, de – idők jele – egyre több és több fulke ürül ki benne teljesen, marad gazdátlanul, tátong áru és vásárló nélkül.

Valamelyik délután arra jártunk. Vidám tánczene szűrődött ki az utcára a csarnok felől. Bementünk. Vevőt egyet se láttunk, de az egyik üres fulkében hanglemezeket forgattak, s a csarnok ifjabb népe a többi üres fulkében szakszerűen lejtette a divatos táncokat. Nem lehetetlen, hogy még táncmester is ügyelt a lépések helyességére.

Arra gondoltunk, hogy külföldön az áruházakban zenével zsongítják a vevőket, hogy vásárlásra kapassák. Talán állandósítani lehetne itt is. Mindjárt több vásárló akadna, s egyszeriben kevesebb lenne az üres fulke.

•

Utóbb Velencében Tizian képeiből rendeztek nagyszabású kiállítást, amelyet maga az olasz király nyitott meg. A világ minden képtárából ide hordták a legszebb Tizian képeket, hogy együtt láthassák őket azok, akikben minden ecsetvonása el nem múló örömet s áhítatot kelt.

A megnyitás napján vaskos, vadászkalapos nő lépett be férje karján a kiállításba. Ha már Velencében volt, látni akarta a nagy hírveréssel beharangozott kiállítást is.

Megállt az egyik gyönyörű, világhíres Madonna kép előtt, egy kicsit mustrálta, majd bosszúsán, nagy hangerővel ezt mondta:

– Hiszen ezt már ismerem. Ez régi kép. Hát érdemes volt ezért annyit fizetni...?

1935. június 13., csütörtök, 8. old.

Vizsga-idillek

Tízévesek egy félszázados iskolában

Lenn, a kapu előtt, az utcán, gyermekkocsiban egy kisbaba sír. Egyedül hagyták. Egy gépkocsi a közelben vár, leszáll az ülésből, s ringatni kezdi az ismeretlen gyermeket.

– Jónak kell lenni – beszél hozzá – ez itt az iskola. Itt mindenkinek jónak kell lennie. Most van a vizsga. Én is ide jártam, te is ide fogsz járni.

A kicsike elhallgat. Szájtátva bámul az idegenre.

A kisbaba nővérkéje vizsgálzik a negyedik osztályból, s az édesanyjuk most benn van a vizsgán. De az édesanya is itt vizsgázott, sőt a nagymama és nagyapa is. Éppen most ötven esztendő a Krisztina téri elemi iskola épülete. Félszázaddal ezelőtt bocsátották innen szárnyra az első negyedikes évfolyamot. Most az ötvenedik negyedik osztályosokat búcsúztatják.

Akkor lépünk a terembe, amikor kék nyakravalós, apró cserkészfiúcskák leánypajtásaikat köszöntik föl, s a kedves, szeretetre méltó tanító néni az igazgató bácsit.

Az igazgató felel a köszöntő szavakra.

– Sokat segítettetek a kislányoknak – mondja – most elváltok, de ne felejtsetek el őket, s ha majd tizenöt év múlva újra találkoztok ...

Vörösmarty Petikéje jut eszünkbe: „Isten éltet, tíz év múlva elvehedd.”

Az a kisfiú, aki át akarja adni a tanító néninek a pipacsokból, búzavirág-ból kötött csokrot, megbotlik a dobogón. Negyven kislány-torokból harsog a vidám, kárörvendő kacaj. Együttműködés ide, együttműködés oda, kislányok ők még, s a fiú a diadalmas ellenfél, akin jól esik kacagni, ha pórul jár.